Der er ventetid i dansk politik. Regeringen, som i efteråret skulle være handlekraftig, har tilsyneladende opgivet ethvert reformarbejde. De stort-anlagte reformer af velfærdssamfundet er gået i hi. Dansk politik er tømt for indhold. Alle venter. Venstre venter på den statsministerpost, de forhåbentlig aldrig får. De konservative venter på at nedgangen i meningsmålingerne skal vende. Regeringen venter på at finde et gunstigt tidspunkt hvor de kan udskrive valg. I ventetiden er de fuldstændigt lammede. Det er taktikkens triumf over politikken.

Vi SF'ere synes ikke, der er grund til at vente. Vi siger: fjern jer dog fra de taktiske skyttegrave. Der er opgaver at tage fat på.

Dansk økonomi er præget af jubeloptimisme, men det glemmes, at vi fortsat har en arbejdsløshed, der er uacceptabel høj og at en stor del af den danske befolkning permanent holdes udenfor arbejdsmarkedet. Hvordan kan man med ærligheden i behold påstå, at det går godt med dansk økonomi, når der er 230.000 registrerede arbejdsløse og når lige så mange holdes udenfor arbejdsmarkedet på andre ordninger. Hvornår bliver det sagt, at vi ikke kan og vil finde os i et samfund, hvor de stærke bliver stærkere og hvor de svage på alle områder stødes ud, marginaliseres og lever et liv, vi som samfund ikke kan tillade os at byde dem? Det bliver ikke sagt af de borgerlige, det bliver ikke sagt af regeringen. Vi skal sige det!

Vi praler i Danmark af at have et godt miljø. Men det paser jo ikke. Vort grundvand forurenes. Danmark hører til de førende i verden hvad angår C02-udslip. Vor trafik bygger på motorveje og privatbilisme på bekostning af den kollektive trafik. Vi har et landbrug, der satser på burhøns, tremmekalve og svinefabrikker. Vi har en livsstil, der bygger på køb-og- kassér mentaliteten og med et forbrugerræs der vokser på bekostning af livskvalitet på andre områder. Hvornår bliver det sagt, at vi ikke i al evighed kan tillade os en økonomisk vækst, der nedslider naturgrundlaget og skaber en permanent økologisk ubalance? Hvornår bliver det sagt, at det er totalt uacceptabelt, at den kollektive trafik prioriteres så lavt i forhold til privatbilismen? Hvornår bliver det sagt, at ordentlige fødevarer forudsætter en fundamentralt ny måde at producere på i landbruget. De borgerlige siger det ikke. Regeringen siger det ikke. Vi skal sige det.

Miljøproblemerne har også et globalt perspektiv. Der eksisterer en satanisk sammenhæng mellem behovet for global udvikling og det globale miljø. Naturligvis ønsker den 3. verden en økonomisk vækst, der kan bringe dem op på vort

velstandsniveau. Det kan ingen bebrejde dem - og i Kina og Sydøstasisen er den udvikling i fuld gang. Men der er grænser for, hvor stort et energiforbrug, hvor stor en ressourceudnyttelse, hvor stor materiel vækst den økologiske balance kan bære. I den rige del af verden bliver vi nødt til at erkende nødvendigheden af at skære vort materielle forbrug ned. Men kun få siger det. De borgerlige siger det ikke. Regeringen siger det ikke. Vi skal sige det.

358 millardærer ejer lige så meget som halvdelen af jordens befolkning. Den internationale markedsøkonomi har skabt en global overklasse med en rigdom og en magt, der i sig selv er

en trussel imod demokratiets overlevelse. De transnationale selskaber opererer på tværs og på trods af demokratisk valgte regeringer. Der er skabt en global casino-økonomi, hvor gigantiske spekulationsbeløb skifter hænder hvert sekund. Det er blevet god tone at hævde, at markedsøkonomien er en forudsætning for demokratiet. Men det er løgn. Det forholder sig modsat. Markedsøkonomien er ikke en forudsætning - den er en trussel mod demokratiet. Hvornår bliver det sagt, at globaliseringsfælden er en udfordring, der må tages alvorligt? Hvornår bliver det sagt, at der må skabes et politisk modspil til den internationale markedsøkonomi? Hvornår bliver det sagt, at samarbejdet i EU og WTO skal skabe modspil og ikke medspil til markedsøkonomien. De borgerlige siger det ikke. Regeringen siger det ikke. Vi skal sige det.

Den politiske debat bærer ikke mindst præg af de ting, der ikke siges. Det gælder også i debatten om velfærdssamfundet. Denne debat tager vi mere grundigt fat på i morgen. Lad mig alligevel gøre et par bemærkninger i dag.

De borgerlige er i gang med et fuldstædigt klassisk felttog imod solidariteten i velfærdssamfundet. Privatiseringer og markedsøkonomi skal ind - solidariteten skal ud. Bistandsmodtagere og arbejdsløse skal piskes - erhvervslivet og de velstillede skal forgyldes. Det er så velkendt, at det kan undre, at det er muligt fortsat at præsentere denne ældgamle medicin som “fornyelse af den offentlige sektor”. Det er muligt, at Venstres Neanthertal- økonomi tager kegler blandt VU'ere på Handelshøjskolen, men den må aldrig blive til noget der ligner virkelighed. Hos os er der her ingen tvivl. Vi vil forsvare solidariteten og vi vil til det sidste bekæmpe de borgerliges asociale ideer.

Hvad er regeringens svar på velfærdssamfundets problemer? På mange områder

er også den hoppet op på højrebølgen. Stramningerne på arbejdsmarkedsområdet og skattereformen er markante eksempler. På andre områder ved den ikke helt, hvad den vil.
Den har derfor spillet ud med et stort anlagt projekt om Danmark som et foregangsland. På en række udvalgte områder skal vi kunne sammenligne os med andre lande - med henblik på, at vi skal blive de bedste på alle områder.
Ideen er ikke så tosset. Vi går tit og praler af, at vi er så dygtige her i Danmark og det er nyttigt at finde ud af, om det nu også er tilfældet. Og i forlængelse heraf så at finde ud af, hvordan vi kan blive bedre. Lad os derfor kvittere for ideen og lad os sige til regeringen, at vi er villige til at gå ind i en diskussion af, hvordan Danmark kan blive et velfærdssamfund, der er foran de andre lande.
På den anden side er der altså også problemer i den måde, tingene er stillet op på. Det grønne er meget overfladisk behandlet, hvad der afspejler de begrænsninger der ligger i regeringens tilgang til hele den grønne udfordring. Svend Auken er en glimrende minister, men hvad hjælper det, hvis regeringens overordnede økonomiske politik bygger på helt traditionelle vækstforudsætninger? Her må vi sige, at grøn politik kræver en sammenhængende indsats på alle områder - i det politiske liv, i det økonomiske liv og i det civile samfund. Den måde at tænke på er helt fremmed for socialdemokratisk betontænkning. Men det er denne sammenhængende grønne udvikling, som er vores vision.
Regeringen tællet på plussiden, at vi i Danmark har et såkaldt fleksibelt arbejdsmarked, hvor tryghedsbestemmelserne er svage og hvor det er nemt at fyre folk. Jeg er overbevist om, at økonomerne i finansministeriet er enig i denne påstand. Jeg er også sikker på, at de borgerlige deler den - med den tilføjelse, at afskedigelser skal gøres endnu nemmere. Men det kan altså
undre, at en socialdemokratisk ledet regering lancerer et så borgerligt synspunkt. Vi er uenige. Det giver ikke velfærd, at der eksisterer utryghed på arbejdsmarkedet. Det giver ikke velfærd, at virksomhederne kan fyre folk efter forgodtbefindende. Vores velfærdsvision er anderledes. Vi mener, at virksomhederne også skal have et socialt ansvar. Vi mener, at tryghed i ansættelsen er et naturligt velfærdskrav. Vi mener, at arbejdsløsheden er og bliver det største -problem i velfærdssamfundet.
Regeringen gør meget ud af at sammenligne vort uddannelsesniveau med andre lande. Man er kommet frem til, at danske børn ikke læser særlig godt og der er i

kølvandet heraf opstået en hysterisk debat om folkeskolen. Hvad gør man, når der er et problem. Man finder en syndebuk, og i det aktuelle tilfælde har man så fundet lærerne. Regeringen finder det ikke nødvendigt at give flere penge til folkeskolen - i stedet har både Poul Nyrup og Marianne Jelved givet sorteper videre til lærerne. Under præsentationen af Danmark som et foregangsland mente Poul Nyrup, at lærerne skal bruge mere tid på undervisning og at børnene skal lære at læse allerede i børnehaveklassen. Når Nyrup begynder at interessere sig for pædagogiske principper i børnehaveklasserne, er der imidlertid grund til at bruge denne kritiske sans. Og når han samtidig i skoledebatten giver de konservative kræfter medløb, må vi sige fra. Er der problemer i folkeskolen? Det er der, men det kunne jo skyldes andre forhold end lærerne. Det kunne jo skyldes en samfundsudvikling, som er børnefjendtlig. Det kunne jo skyldes, at vi lever et liv, hvor forældre ikke har tid til at være sammen med deres børn, hvor videoen og TV-zapperen har overtaget den kontakt, vi som voksne har pligt til at give vore børn. Det kan også have sammenhæng med, at der gives mindre undervisning, men lad os så diskutere det på en ordentlig måde.

Men fri os for en diskussion, der udelukkende handler om, at vi skal tilbage til den gamle terpeskole. Kvalitet i undervisningen er andet og mere end at give konkrete færdigheder. Det er også at give færdigheder i samarbejde, selvstændighed og kritisk sans. Og lad os ikke diskutere ud fra en illusion om, at folkeskolen kan forbedres uden at det koster penge. I SF er vi villige til at gå ind i en konstruktiv debat om folkeskolens fremtid.

Udviklingen det sidste år viser, hvor hurtigt dansk politik kan ændre sig. Sidste år lå det i kortene, at regeringen skulle fortsætte det tætte samarbejde med de konservative. Det blev der også lagt op til, da man startede på forhandlingerne om finansloven for 1997. Regeringen lagde op til et stort forlig med de konservative - de konservative spillede med, og hele tegningen lå klar. Men pludselig sprang kæden af. De konservative turde ikke alligevel. Nyrup snublede i Rushdie-sagen. De borgerlige lugtede blod og ville vælte regeringen jo før jo bedre.

I den situation stod regeringen i et vadested. Skulle den lade sig vælte eller skulle den overvinde sig selv og søge samarbejde med venstrefløjen? Den valgte fornuftigvis det sidste og der blev åbnet for reelle forhandlinger med SF og Enhedslisten. Det resulterede i en aftale, der betød, at SF for første gang siden 1982 stemte for

finansloven.
Det er blevet sagt, at finanslovsaftalen ikke var udtryk for nogen revolution. Det er sandt, men mindre kan vel også gøre det. I alt fald er forskellen til forliget med de konservative til at få øje på. De konservative gav gaver til parcelhusejerne, de sikrede militæret og det lykkedes dem at fjerne formueskatten samt den overgangsydelse, mange nedslidte på arbejdsmarkedet var glade for. Vort perspektiv var anderledes. De asociale nedskæringer skulle væk. Der
skulle sikres flere grønne jobs og flere uddannelsespladser. Overarbejdet i staten skulle nedbringes. Der skulle være forbedringer for særligt udsatte børn. For nu at nævne nogle af de ting, vi lagde vægt på. Dette blev sikret i aftalen - samtidig med der for første gang i mange år var balance på de offentlige finanser.
Vi skal ikke have illusioner om, at regeringen pludselig er drejet til venstre. Hvis der er •mulighed for det, vil den fortsat på de store linier søge samarbejde med de borgerlige, Det ligger i hele tænkningen hos regeringen og ikke mindst i Nyrups og Lykketofts bestræbelser på at trække Socialdemokratiet til højre. De politiske idoler er Bill Clinton og Tony Biair. Den økonomiske politik er præget af nyliberalistisk tankegang. Det politiske projekt er at fastholde Socialdemokratiet på regeringstaburetterne - og det ligegyldigt hvilken pris, der skal betales. Sådan var det forrige år. Sådan var det sidste år og sådan er det også i år. Men denne sørgelige udvikling i Socialdemokratiet betyder selvsagt ikke, at vi skal lade os køre ud over sidelinien. Vi skal da fortsat forsøge at få indflydelse -som det skete i december måned. Det er vigtigt, at der til vælgerne bliver sendt et signal om, at det nytter at stemme på venstrefløjen. At venstrefløjspolitik fortsat er en realistisk mulighed.
Hvis venstrefløjen skal spille nogen rolle, er det altafgørende, at vi har et politisk projekt, der er andet og mere end kritik. “Hvad skal det nytte?”, sagde salig Hørup i sin tid om forsvaret. Det sagde han med rette. Men det vil være katastrofalt, hvis vælgerne med samme ret kan sige til venstrefløjen: “hvad kan det nytte?” Jo, det skal nytte. Det nytter at give venstrefløjen styrke, og det er vor pligt at klargøre denne påstand overfor den danske befolkning. Venstrefløjen skal have styrke. Venstrefløjen skal påvirke. Venstrefløjen skal have indflydelse.
Det vil også være udgangspunktet for os, når regeringen skal forhandle finanslov her til efteråret. Og hvis den regner med, at SF skal stemme for den økonomiske aftale mellem staten og kommunerne.

I de kommunale forhandlinger har vi lagt stor vægt på en børnepasningsgaranti. Så sent som i går offentliggjorde KL en undersøgelse, der viser at ca. 17.000 børn står på venteliste til en plads i en daginstitution. Når vi tænker på, at Nyrup hele to gange fra Folketingets talerstol har erklæret, at der skal gennemføres en børnepasningsgaranti, er det ærlig talt ret pinligt. Denne sag må ordnes i løbet af 1998. Det skal understreges, at det skal være en rigtig børnepasningsgaranti. Historien med at en børnepasningsgaranti ikke skal gælde børn af arbejdsløse kan vi naturligvis ikke acceptere. Og det er vigtigt, at der ikke sker en forringelse af kvaliteten. Hvis der blot puttes flere børn ind under de samme fysiske rammer og med det samme antal pædagoger, kan prisen blive for høj. Vi skal have et samfund, hvor der er ordentlige forhold for vore børn. Derfor skal vi SF'ere både i kommunerne og i Folketinget give en høj prioritet til børneområdet.

I den forbindelse kan vi også være stolte over, at det er os der har rejst debatten om fysisk afstraffelse af børn. Det er utroligt, at der ikke umiddelbart er et bred opbakning bag et forbud imod at slå børn. Det er forbudt for de voksne at tæve løs på hinanden, men i følge højrefløjen skal det stadig være tilladt at tæve børnene. Forhåbentlig kan der langt om længe blive flertal for vort forslag.

I stedet for en mere begrænset aftale om finansloven til efteråret bør der satses på et egentligt forlig. Det er i den forbindelse vigtigt, at vi ikke bliver afhængige af CD, hvilket forudsætter at Enhedslisten også stemmer for finansloven. Enhedslisten fungerer meget pragmatisk på

Christiansborg, og da venstrefløjen skal have maksimal styrke i forhandlingerne, bør vi overveje et tættere parløb med Enhedslisten og i givet fald at vi forhandlet sammen med dem. Der er tale om to forskellige partier og vi har hver vore prioriteringer, men sidst gik vi fint i spænd med hinanden. Det bør vi kunne gøre igen.

Det er klart, at vi skal have indrømmelser. Vi kan ikke acceptere asociale nedskæringer. Vi skal have en markant indsats imod arbejdsløsheden - med skabelse af flere ordinære jobs. Vi skal have skabt endnu flere grønne jobs. Der er fortsat brug for en kraftig styrkelse af indsatsen på uddannelses- og efteruddannelsesområdet. Der er elementer i arbejdsmarkedspolitikken, der skal rettes op. Vi skal se på orlovsordningerne, hvor det ikke er acceptabelt at man d. 1. april skar satsen på børneorloven ned til 60% af maksimale dagpenge. Det må gøres forståeligt, at arbejdsfordeling med mulighed for skraldemandsordninger skal med ind

i en strategi imod arbejdsløsheden. De ældre skal sikres en ordentlig hjemmehjælp og plads på et plejehjem, hvis det er nødvendigt.
Der skal være et grønt sigte. Grønne afgifter skal give et større bidrag til finansieringen af de fælles opgaver. Vi er nødt til at se på hele trafikpolitikken, hvor privatbilismen i øjeblikket favoriseres på bekostning af den kollektive trafik. Det skal vi have vendt om, så der satses mere på den kollektive trafik på bekostning af privatbilismen.
Når tiden kommer, vil vi præcisere vore krav, men allerede nu skal følgende stå tindrende klart: SF vil ikke stemme for en finanslov, medmindre vi får klare fodaftryk. SF kan ikke spises af med en politik, der ligger et sted mellem Socialdemokratiet og Det radikale Venstre. En ny finanslov skal på afgørende områder være præget af venstrefløjssynspunkter.
Vi skal lægge vægt på økonomisk ansvarlighed. Vi har derfor også sagt, at vi er parate til indgreb, der begrænser det private forbrug. Det er der flere grunde til. For det første stiger det private forbrug kraftigt, hvad bl.a. skyldes, at skattereformen er underfinansieret. Vi ser nu de negative sider af de riges skattelettelser. For det andet ligger det i vor miljøpolitik og vore visioner om en anden vækstmodel, at det traditionelle forbrugsræs skal begrænses. For det tredie er det nødvendigt at prioritere mellem privat og offentligt forbrug. Skal der være penge til børnepasning, ordentlige forhold for vore ældre, PC'ere i folkeskolen, et ordentligt sundhedsvæsen, nytter det ikke at vi solder hele det økonomiske opsving op i dyre biler, store bøffer og eksotiske udlandsrejser - for nu at nævne nogle eksempler. For det fjerde giver udviklingen nogle kraftige fordelingsmæssige skævheder. Det er ikke mindst de velstillede og boligejerne, som gennem enorme prisstigninger på fast ejendom er i stand til at lånefinansiere et større forbrug.
Men vi har sagt, at et indgreb skal være socialt ansvarlig. For os vil det ikke være acceptabelt, at de lavtlønnede og de arbejdsløse skal betale for de negative virkninger af skattelettelser, som har været til glæde for de rige. Vi har peget på indgreb overfor det lånefinansierede forbrug. Det skal ske gennem et loft over hvor stor en del af fast ejendom, der kan belånes.
Det kan ske gennem en forhøjelse af stempelafgiften. Det kan ske ved at sætte virkelighed bag de mange udsagn om at begrænse rentefradragsretten. Vi er villige til at diskutere forskellige modeller - det vigtige er, at der sker noget.

Salget ef nye biler er nærmest eksploderet. Lad os dog se på en forhøjelse af bilafgifterne - både af hensyn til miljøet og statskassen.
Hvorfor ikke se på muligheden for en tvungen opsparing, som friholder de lavest lønnede. Kun fantasien sætter grænser. Hvis et forbrugsindgreb er socialt afbalanceret og har et grønt sigte, er vi villige til at diskutere det.
Den internationale situation er præget af, at der fortsat mange steder sker grove krænkelser af menneskerettighederne. Det fordømmes i ord, men der sætte sjældent handling bag. Og hvis det kan komme til at koste økonomisk, sker der ofte intet. Det er sjældent, vi roser Niels Helveg Petersen, men omkring hans stædige fastholdelse af, at også Kinas overtrædelse af menneskerettighederne skulle fordømmes i FN's menneskerettighedskommission er der grund til det. Flot, Niels! Ærlig talt: hvis ikke Kina skulle fordømmes i det forum, hvor så? Og det var direkte pinligt, at Frankrig og andre store EU-lande på grund af økonomiske interesser ikke ville sige noget, om Kina. Salg af Airbus-fly var åbenbart vigtigere end menneskerettigheder. I SF vil vi til enhver tid anlægge den modsatte prioritering. Vi må i udenrigspolitikken tage menneskerettighederne alvorligt og vi må gøre det i praksis.
Vi ved, at det sataniske iranske præstestyre står bag mord og terrorisme i andre lande. EU- regeringeme har tilsyneladende opgivet den “kritiske dialog”, men det er lidt uklart, hvad man vil sætte i stedet for. Vi siger, at man nu bør overveje egentlige økonomiske sanktioner. Vi skal ikke gennem økonomisk samkvem holde liv i den iranske regering.
Den internationale solidaritet har altid været af afgørende del i vor politik. Vi har derfor altid støttet og vil altid støtte undertrykte i hele verden. Ikke mindst i Mellemøsten er dette helt afgørende nu. Siden det israelske regeringsskifte er fredsprocessen konsekvent blevet rullet tilbage og den ligger nu reelt i ruiner. Dette er udelukkende den israelske regerings ansvar. Den israelske bosættelsespolitik er fuldstændig uacceptabel. De israelske provokationer ødelægger enhver bestræbelse for fred. Det er vigtigt at alle kræfter støtter palæstinensernes kamp for national selvstændighed og social retfærdighed. Det er vigtigt at vi udtrykker vor fulde solidaritet med PLO.
Også situationen i Tyrkiet må tages alvorligt, og det skamfuldt at en undertrykkende regering som den tyrkiske kan være med i NATO og det bliver direkte pinligt, når enkelte EU-lande giver den håb om et EU-medlemsskab. Den tyrkiske regerings politik rammer ikke mindst kurderne, og vi har til stadighed støttet kurdernes

retfærdige kamp - i både Tyrkiet,
Iran og Irak. Det vil vi fortsat gøre.
Jeg har ikke tænkt mig at sige særlig meget om EU. Jeg ved, at det optager mange i SF og ikke mindst udenfor SF. Men vi har som bekendt besluttet at trage et ekstraordinært landsmøde i september, hvor vi fastlægger SF's holdning til den nye traktat. Ærlig talt: er det ikke det eneste fornuftige i en situation, hvor vi ikke kender resultatet. Vi vedtog for 2 år siden det program, som vi tager stilling ud fra. De danske undtagelser skal fastholdes - ikke bare formelt men også reelt. Den europæiske dagsorden skal være grønnere, mere social og mere demokratisk. En ny ikke-militær sikkerhedspolitik skal på dagsordenen - Europa skal heles og ikke deles på ny.
Der vil med sikkerhed komme en folkeafstemning om den nye EU-traktat, og det er godt nok. Det kan imidlertid undre, at der er så lidt folkelig debat om NATO's udvidelse. I forhold til den samlede europæiske sikkerhedsstruktur er NATO-udvidelsen dybt problematisk og den kan blive en af efterkrigstidens helt store fejltagelser. Vi risikerer, at der skabes et nyt Jerntæppe mellem Rusland og det øvrige Europa - med den militære oprustning der bliver en konsekvens heraf. Der er mange steder en stigende betænkelighed ved NATO-udvidelsen, men der mangler en folkelig debat. Hvis NATO-udvidelsen bliver en realitet, vil vi derfor ved den danske ratificering stille krav om en folkeafstemning.
Vi har i de seneste år åbnet for at kunne støtte fredsbevarende aktioner. Det har haft relevans i det tidligere Jugoslavien, men i Albanien virker det ikke gennemtænkt. Den albanske befolkning har på deres krop mærket konsekvenserne af den kapitalistiske markedsøkonomi og korrupte politikere. Resultatet er blevet kaos og anarki. Det er i orden at beskytte nødhjælpstransporterne, men det er helt ved siden af at sende en kampstyrke på 6000 mand. Der er ikke krig, der er ikke militære konfrontationer, men vi risikerer at der opstår et morads med militær optrapning. Vi er imod den militære aktion i Albanien.
Vi står i vort parti overfor en række store opgaver det kommende år. Vi har et kommunalvalg til efteråret, hvor vi skal fastholde og udbygge SF's bastioner. Det har vakt furore i Socialdemokratiet, at vi også denne gang vil stå frit i forhold til hvem vi vil arbejde sammen med. I langt de fleste tilfælde vil vi gå sammen med Socialdemokratiet, men der kan være lokale forhold, hvor vi vurderer, at vi får mere indflydelse ved at gå sammen med andre partier. Det er socialdemokraterne

tilsyneladende sure over. Ud fra deres tankegang er det forståeligt, men det får ikke os til at ryste på hånden. Socialdemokraterne har en eller anden misforstået opfattelse af, at de altid kan regne med os. Men heri tager de fejl. Ligesom katten er vi i SF vor egen. Vi skylder ikke socialdemokraterne noget. Socialdemokraterne skal lære, at de ikke uden videre kan regne med os. Vi arbejder ud fra, at SF skal have indflydelse. Vi har vore egne ideer og de adskiller sig i mange tilfælde fra socialdemokratisk betonpolitik. Denne selvstændige SF-profil skal vi skærpe og det helt uafhængig af, hvad socialdemokraterne siger.

Vi ved ikke, hvornår der udskrives folketingsvalg, men valgkampen er reelt i fuld gang. Både regeringen og de borgerlige ruster sig. Vi kan forvente en valgkamp i bedste amerikanske stil med personfiksering og mudderkastning. Det skal vi ikke gå ind i. Lad Nyrup og Uffe om det. Vores opgave er at snakke politik, fremlægge visioner og klargøre overfor vælgerne, at de med os har et visionært alternativ. For der er en verden til forskel.

Der er en verden til forskel mellem en udvikling, der accepterer ny-liberalismens ulighed og så en udvikling, hvor solidariteten er det bærende element. Det siges af og til, at det er gammeldags og konservativt at tale om solidaritet. Men hvis det er konservativt, så er vi konservative.

Der er en verden til forskel mellem en udvikling, hvor grønne værdier og hensynet til miljø og økologi er de bærende elementer og så en udvikling, der uden fartbegrænsninger kører videre på grundlag af den traditionelle vækst. SF skal fortsat være Danmarks grønne parti og den grønne dagsorden skal gennemsyre alle vore aktiviteter.

Der er en verden til forskel mellem tid til livet eller stress på livstid. Skal børn og familieliv ofres på lønarbejdets alter eller skal vi fordele arbejdet, sætte arbejdstiden ned og giver et bedre liv for både familierne og dem der i dag er sat udenfor arbejdsmarkedet?

Vi skal påvirke men også sætte dagsordener, og det skal vi ikke mindst når det gælder kampen for retssikkerhed, åndsfrihed og tolerance. Vi oplever i disse år et vældigt skred imod højre på disse områder.

Når en radikal undervisningsminister bevidst tilsidesætter retssikkerheden og kommer på kant med Grundloven for at komme Tvind til livs, er der noget som er gået helt skævt.

Når Nyrup for at rette op på dårlige meningsmålinger gør rockerne og volden til det største samfundsproblem, er det først og fremmest udtryk for opportunisme. Men det betyder, at Socialdemokratiet, til glæde for de borgerlige, skrider i retspolitikken Og det betyder, at der
gives medløb til værdier og holdninger, som tidligere var isolerede.
Vi oplever et skred i holdningen til flygtninge og indvandrere. Der er ingen tvivl om, at de borgerlige vil gøre holdningen til de fremmede til et stort spørgsmål i valgkampen. Når det gælder stemmefiskeri, er de helt kyniske.
Men vi kan frygte, at Socialdemokratiet giver de borgerlige medspil i stedet for modspil på disse områder. Som idolerne Bill Clinton og Tony Blair har gjort det. Kun en tåbe frygter ikke de anstrengelser også Socialdemokratiet vil gøre sig for at skaffe stemmer.
Men her får de os imod sig. Det er fuldstændig afgørende, at der i det danske samfund findes kræfter, som sejler op imod højredrejningen - helt uden kynisk spekulation. Man vil aldrig se os i en kampagne, der gør indvandrere og flygtninge til hovedproblemet i det danske samfund. Vi vil altid være på den svages side - og det uafhængig af hudfarve, race eller religion.
Det må ikke gå som det er gået i Frankrig, hvor Le Pen og Den nationale Front har fået vind i sejlene på et racistisk program. Vi - og det gælder alle demokratiske og frisindede kræfter - må gå imod den gift, der spredes af højrefløjen.
På alle områder er der for os SF'ere masser af opgaver at tage fat på. Der er også brug for, at vi gør det!